Eesti seltsielu on endine. Wagusal wiisil tehtakse tööd. — Meie kirjandus edeneb; kuigi wäikesel arwul, siisgi on säält kaunid teri leida. Meie kitsas ruum ei luba meid siin selle kohta pikemaid seletusi tuua. Üleüldse paistab edenemine ja wärskus meile Eesti rahwa elust igalt poolt silma, ehk küll ka waresed igakord ei waiki. Soowime südamest, et ühendus igal pool maad leiaks, kõik labutused ja jonnid kaoksiwad, ja meie ettewõtted Wõrge keisri Majesteedi walitsuse all edeneksiwad, kosuksiwad ja hääd wilja kannaksiwad, ettewõtted, mis meie truudust Wõrge Keisri wastu kinnitawad ja ülendawad. Seda andku Jumal.

—dt.

Meeletu tegu.

E. Königi järele P. Grünfeldt.

Kui Wene wõidurikas sõjawägi, kes kindral graf v. Buxhöwdeni juhatusel Soomemaa oli ära wõitnud, säält tagasi tuli, käis neil karjade kaupa huntisid kannul, kes end ära lõpnud hobustest toitsiwad, nii et reisimine sel korral Eestimaal wäga kardetaw oli huntide pärast. Sellest hoolimata wõttis üks Eesti talunaene reisi ette ja läks oma kolme lapse seltsis, kellest kõige noorem rinnalaps oli, ühe kaugel elawa sugulase poole minema. Nad sõitsiwad saaniga. Tee oli kitsas, aga tasane ja mõlemal pool seisis sügaw, aga pehme lumi.

Lõunani ei olnud midagi õnnetust, aga kui tee ühe metsa juurde wiis, kuulis naene enese taga korraga kahtlast kahinat. Kohkudes waatas ta tagasi ja nägi hundikarja oma taga sörkiwat. Surmahirmus kihutas ta hobust, kes

ka hädaohtu märkas, kiiremale jooksule. Aga paar suurt, näljast hunti ei jäänud tolligi kaugemale. Äraütlemata hirm ja meeleheitmine asus õnnetu ema hinge sisse, ja nagu laewamees kõige suurema häda korral kõige kallimad warandused merde heidab, et iseenese elu päästa, nii tegi ka õnnetu ema. Meeletult haaras ta oma keskmise lapse, ühe tütarlapse, kes alati haiglane oli olnud, kinni ja wirutas saanist maha. Weel kõlas õnnetu lapse meeleheitlik kisa tema kõrwades, kui ta nägi, et hundid, kes ainult silmapilgu oma ohwri puruksliskumiseks oliwad tarwitanud, temale jälle järele traawisiwad. Tema surmahirm kaswas, sest hundid oliwad juba tema kõrwal. Ta wajutas magawa rinnalapse kõwasti wastu rinda ja heitis ühe metslise pilgu oma nelja-aastase poja pääle, kes end hirmuga tema najale surus.

„Ma tahan hää laps olla!“ palus poisike. „Ets ole, sa ei wiska mind mitte maha, nagu ja selle kisakaela wiskasid?“

„Siisgi, siisgi!“ hüüdis õnnetu naene hirmsas meeletuses. „Sa oled hää laps, aga Jumal on armuline — mine!“

Hirmus tegu oli sündinud!

Naene kihutas hobust hullule kiirusele. Ta ei julgenud enam tagasi waadata.

Korraga langesiwad kaks karedat käppa tema õla pääle ja hundi lahtised lõuad tuliwad nähtawale. Hundi raskus rõhus naese taha poole — sääl tõusiwad ta käed lapsega üles poole, ja pool tiskudes, pool andes kadus hunt lapsega metsa, kuna ema meelemõistuseta saani pääle pikali langes.